

KFML:s kurs för kandidater - BREV 3

PARTIETS UPPGIFTER

***Allmänt om partiets uppgifter**

***KFML:s linje i partibygandet**

**KOMMUNISTISKA FÖRBUNDET
MARXIST-LENINISTERNA**

INNEHÅLL

MAO TSETUNGS LÄRA OM PARTIET	5
OM TAKTIKEN I DE KAPITALISTISKA LÄNDERNA	
KKP:s 25-punktsförslag, punkt 10	14
Mao om kampen i de kapitalistiska länderna	16
Stalin om tyska kommunistpartiets bolschevisering	17
KFML:s KAMP MÅSTE PÅ ALLVAR FÖRENAS MED MASSORNAS	21

Förord

Det tredje studiebrevet i KFML:s kurs för kandidater, "PARTIETS UPPGIFTER", går igenom de allmänna principerna för partiets uppgifter och KFML:s linje i partibygandet.

Brevet består av tre delar. Första delen redogör för Mao Tsetungs lära om partiet (ur Marxistiskt Forum nr 2:70).

Andra delen tar upp taktiken i kampen i de kapitalistiska och imperialistiska länderna. Studiematerialet utgörs av KKP:s 25-punktsförslag, tionde punkten, ett utdrag ur Mao Tsetung, "Problem rörande krig och strategi", samt Herzogs intervju med Stalin om bolscheviseringen av det tyska kommunistpartiet.

Den tredje delen tar upp KFML:s linje i partibygandet. Här läses först i "VAD VILL KFML", sid 50 - 57, avsnittet "KFML:s linje i partibygandet", och därefter artikeln sist i studiebrevet, "KFML:s kamp måste på allvar förenas med massornas".

1000

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
DEPARTMENT OF CHEMISTRY
5408 S. UNIVERSITY AVENUE
CHICAGO, ILLINOIS 60637

RECEIVED
JAN 10 1964

FROM
DR. J. H. GOLDSTEIN
1510 S. UNIVERSITY AVENUE
CHICAGO, ILLINOIS 60637

TO
DR. J. H. GOLDSTEIN
1510 S. UNIVERSITY AVENUE
CHICAGO, ILLINOIS 60637

Mao Tsetungs lära om partiet

(ur Marxistiskt Forum nr 2:1970)

I nummer 3/69 av MF presenterade vi den första artikeln i serien om Mao Tsetungs tänkande. I den behandlades teorin om motsättningarna. I denna artikel i serien skall vi ta upp läran om partiet. Inledningsvis presenteras leninismens lära om partiet så som Stalin sammanfattade den i "Leninismens grunder". Därefter övergår vi till de särskilda bidrag som Mao antingen tillfört eller med särskild skärpa understrukit i teorin, nämligen 1) att partiet måste tillägna sig den revolutionära teorin och 2) förbinda den med det ifrågavarande landets särskilda praktik 3) att partiet skall tjäna folket 4) att masslinjen måste tillämpas 5) att kritik och självkritik måste bedrivas. De två viktigaste medlen, som partiet har till sin tjänst - folkarmén och enhetsfronten - behandlas i den tredje och femte artikeln i serien (se MF 3/69 s.7). Redaktionen.

Det kommunistiska partiets historiska uppgift är att leda folket fram till det klasslösa samhället. Partiet är därför folkets viktigaste medel för att befria sig från all utsugning och allt förtryck.

Vägen till kommunismen går via en proletär revolution och proletariatets diktatur under det socialistiska samhället som är ett övergångsstadium mellan kapitalism och kommunism. Den klass som går i spetsen för denna folkets kamp är arbetarklassen. Liksom kapitalistklassen i sin klasskamp har skapat ägda politiska partier och agenturer inom arbetarrörelsen - reformistiska och revisionistiska partier - skapar sig arbetarklassen sitt eget revolutionära parti kampen mot kapitalismen - det marxist-leninistiska kommunistpartiet. Detta parti leder, utlöser och deltar i arbetarklassens och folkets revolutionära kamp. Med så stora uppgifter krävs det särskilda egenskaper hos partiet. Vilka är dessa egenskaper ?

LENINISMENS LÄRA OM PARTIET

I sin skrift "Om leninismens grunder" anger Stalin sex kännetecken på ett leninistiskt parti (Leninismens problem, Moskva 1951, s 97 - 112.)

1) Partiet är arbetarklassens förtrupp. Det innebär att partiet måste i sig uppta proletarietets och folkets bästa representanter, att det måste utrusta sig med den marxistiska teorin för att visa folket den rätta vägen i kampens bukter och finter, att det skall stå i spetsen och att det skall utgöra kampens "hjärna" eller stab.

2) Partiet är arbetarklassens organiserade trupp. Det innebär att partiet måste gå till verket planmässigt och disciplinerat eller att partiet utbildar vissa organisatoriska principer som hjälper det att undvika onödiga offer och snabbare nå resultat. Så tillämpar partiet den demokratiska centralismens princip, vilken förenar inre demokrati med central ledning som en garanti för partiets enighet.

3) Partiet är den högsta formen av arbetarklassens organisation. I sin kamp skapar sig arbetarklassen många organisationer, t ex fackföreningar, konsumtionsföreningar och enhetsfrontsorganisationer av olika slag. Men ingen av dessa kan på sikt befrämja arbetarklassens kamp, om de inte arbetar enligt partiets riktlinjer och får ledning av partiet. Det kan inte finnas flera organisationer som drar åt var sitt håll, om arbetarklassen genom dem skall förbättra sina positioner i klasskriget. Den högsta och ledande organisationen är det kommunistiska partiet.

4) Partiet är ett verktyg för proletarietets diktatur. Partiet är arbetarklassens medel för att erövra och sedan befästa proletarietets diktatur. Partiet består så länge det finns klasser och klasskampen ännu rasar, dvs under hela den socialistiska övergångsperiod som proletarietets diktatur utgör.

5) Partiet tillåter inga fraktioner. Det tillåter inte att det utbildas konkurrerande centra inom sig och därmed upplöser enheten och disciplinen. Utan enighet blir partiet inte i stånd att lösa någon enda av sina avgörande uppgifter.

6) Partiet stärks genom att det befriar sig från opportunisterna. Genom borgarklassens tryck på det kommunistiska partiet kommer det ständigt att utbildas tendenser till avvikelser från den linje som för till målet. Vidare kommer det att smyga sig in fiendeagenter, polisspioner i partiet för att kunska och för att bidra till att det slår in på en borgerlig kurs. Kamp måste föras mot dessa element. Och i den mån de avslöjar sig som provokatörer eller borgarklassens redskap - oförmögna till bättring - måste de ut ur partiet. I denna kamp tillgodogör sig partiet många erfarenheter, blir bättre rustat för framtiden och stärks allmänt talat.

Detta är leninismens lära om partiet.

MAO TSETUNGS LÄRA OM PARTIET

Mao Tsetung utgår i sin vidareutveckling av marxismen-leninismens lära om partiet från de just anförda kännetecknen. Det väsentligt nya i Mao Tsetungs partiteori består i att han försvarat och utvecklat marxismen-leninismen under en helt ny epok i världshistorien. Den kännetecknas av att imperialismen anförd av USA-imperialismen går mot fullständigt sammanbrott och att socialismen rycker fram till världsomfattande seger. Denna process återspeglas i den nationella och demokratiska revolutionen i Afrika, Asien och Latinamerika, i den tillfälliga revisionistiska degenerationen i Sovjet och Östeuropa och i kulturrevolutionen i Kina. Den omfattande, intensiva och komplicerade kamp, som arbetarklassen och de revolutionära folken måste föra under denna epok, ställer nya och högre krav på de marxist-leninistiska partierna. Dessa sammanfattas i Mao Tsetungs lära om partiet. Han framhåller : 1) Partiet måste hålla fast vid den marxistiska teorin, 2) partiet måste förbinda teori och praktik i allt sitt arbete och förena marxismens allmängiltiga sanning med varje lands särskilda praktik, 3) partiet måste tjäna och aldrig skilja sig från folket, 4) partiet måste tillämpa masslinjen och 5) partiet måste använda sig av kritikens och självkritikens vapen.

PARTIET MÅSTE HÅLLA FAST VID OCH FÖRSVARA DEN MARXIST-LENINISTISKA TEORIN OM DET SKALL BLI I STÅND ATT LEDA OCH ORGANISERA FOLKETS MASSOR

Den marxist-leninistiska teorin är vetenskapen om klasskampens lagar. Den gör det möjligt för arbetarklassen att förstå vem som är vän och vem som är fiende, klasskampens mål, stadiet och former och hur seger skall kunna vinnas.

En seglare förliser om han inte utrustar sig med en kompass, har en karta över farliga blinskär och rev och tar reda på vilka lagar som gäller för vindens och vattnets rörelser. På samma sätt förliser också det kommunistiska partiet om det inte utrustar sig med och tillämpar marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tänkande :

"Det är inte möjligt för något politiskt parti att leda en stor revolutionär rörelse till seger därjest det inte besitter en revolutionär teori och kunskap om historien samt har ett grundligt grepp om den praktiska rörelsen." (Citaten sid 9)

Riktigheten av detta konstaterande kan belysas med flera exempel. På SUKP:s XX.kongress 1956 reviderade Chrustjov och hans anhang marxismen-leninismens lära om partiet, staten, revolutionen och imperialismen. Sovjetrevisionisterna proklamerade då de borgerliga teorierna om "hela folkets parti", "hela folkets stat", "den parlamentariska vägen till socialismen" och om "fredlig samlevnad" mellan förtryckare och förtryckta. Denna revision av teorin markerade inledningen till en revision av den politiska prak-

tiken : förvandlingen av SUKP till ett borgerligt parti, raserandet av arbetarmakten, införandet av profitsystemet, samarbetet med USA-imperialismen och undertryckandet av folken i Tjeckoslovakien och andra länder i Östeuropa.

Mao Tsetung insåg från första början den politiska innebörden av Chrustjovs revision av den marxist-leninistiska teorin. Omedelbart efter SUKP:s XX. kongress tog han beslutsamt upp kampen mot Chrustjovs revisionism och försvarade och vidareutvecklade marxismen. 1956-57 utgavs "De historiska erfarenheterna av proletariatets diktatur" och "Mer om de historiska erfarenheterna av proletariatets diktatur". 1960 publicerades "Leve leninismen". 1963 publicerades "Ett förslag rörande den internationella kommunistiska rörelsens allmänna linje", vilken följdes av nio kommentarer, som behandlade sovjetrevisionisternas urartning.

Denna teoretiska kamp fick avgörande betydelse för hela den världskommunistiska rörelsen och stimulerade marxist-leninister över hela världen att ta upp kampen för marxismen. Den fick avgörande betydelse också i Kina, för även där hade borgerliga element (Liu Shao-chi m fl) nästlat sig in i den högsta parti- och statsledningen. Viktiga dokument i denna kamp är Maos skrift från 1957 "Om det rätta sättet att lösa motsättningar inom folket", den 1964 utgivna "De historiska lärdomarna av proletariatets diktatur" och "De 16 punkterna" från 1966.

Tack vare Mao Tsetungs och de kinesiska kommunisternas kamp för den marxist-leninistiska teorin gick Kina i dag i spetsen för folkens kamp mot imperialism och reaktion och för nationell frihet, demokrati, socialism och kommunism.

KFML:s erfarenheter visar också teorins avgörande betydelse. Innan KFML bildades började de svenska revolutionärerna försvara marxismen och gå till kamp mot reformism och revisionism. Resultatet blev att revolutionärerna vann insikt om nödvändigheten av att bilda ett nytt och revolutionärt kommunistiskt parti.

1965 utgavs Nils Holmbergs skrift "Vart går SKP?" Samma år **skapades** tidskriften Marxistiskt Forum. Nils Holmbergs skrift var en uppmaning till de svenska marxisterna att bekämpa den revisionistiska politik SKP förde och förvandla SKP till ett marxistiskt parti. MF blev marxisternas organ, som till en början tjänade politiken att "kritisera och sträva att omvandla" SKP. När det visade sig omöjligt att få SKP att lämna den revisionistiska vägen, **skapades** KFML 1967.

Även inom Clarté förde marxisterna kamp mot borgerliga uppfattningar. Av särskild vikt var marxisternas kamp år 1966 mot den reformistiska "nyvänstern" anförd av herr Therborn. "Ny vänstern" var en internationell "vänstersocialistisk" rörelse, som angrep leninismen och Mao Tsetungs tänkande och försvarade de borgerliga "arbetarpartiernas" förräderi mot arbetarklassen.

Innan De förenade FNL-grupperna kunde utvecklas till en massrörelse till solidaritet med det vietnamesiska folket, fördes kamp mot den borgerliga pacifistiska teorin. Utan seger i den teore-

tiska kampen hade DFFG förblivit en isolerad sekt eller en byråkratisk organisation i likhet med Svenska kommittén för Vietnam, oförmögen att utlösa den minsta kamp i det vietnamesiska folkets intresse.

PARTIET MÅSTE FÖRBINDA MARXISMEN-LENINISMENS ALLMÄNGILTIGA SANNING MED DEN REVOLUTIONÄRA PRAKTIKEN I VARJE LAND

Revolutionens konkreta betingelser skiftar från land till land. Det beror bl a på att klasstrukturen, klasskampens former, de historiska traditionerna osv är olika i olika länder.

Därför måste marxismen-leninismens allmängiltiga sanning förbindas med varje lands särskilda praktik :

"Marx', Engels, Lenins och Stalins teori är universellt tillämplig. Vi bör betrakta den inte som en dogm utan som en vägledning till handling. Att studera den innebär inte bara att lära sig terminologi och fraser utan att lära sig marxismen-leninismen som revolutionens redskap. Det gäller inte enbart att förstå de allmänna lagar som Marx, Engels, Lenin och Stalin härledde ur sina vittgående studier av det verkliga livet och av revolutionär erfarenhet, utan att studera deras ståndpunkt och metod när de undersökte och löste problem." (Citaten sid 268-269)

KFML försöker tillämpa denna tes i all sin verksamhet. Ett exempel är förbundets studiearbete, i vilket som första uppgift ställts studiet av marxismens allmängiltiga sanning. Det är en uppgift som lösts genom att förbundet skolat medlemmar, sympatisörer och övriga intresserade (och i allt större omfattning fortsätter med det) i en cirkel i marxismen-leninismens grunder. Nästa etapp är att förbinda den allmängiltiga sanningen med den konkreta svenska praktiken. Den uppgiften löses nu genom klassanalysens metod, dvs genom att med utgångspunkt från marxismen-leninismens allmänna teori studera det svenska klassamhällets fakta.

Men dessa studier är inte tillräckliga om KFML och det parti det ska skapa ska leda den svenska arbetarklassen och folket till det kommunistiska samhället. Studier måste ständigt bedrivas : "Förhållandena förändrar sig ständigt och för att anpassa sitt tänkande till de nya förhållandena måste man studera. Till och med de som har ett bättre grepp om marxismen och har en relativt fast proletär ståndpunkt måste fortsätta att studera, måste suga upp det nya och studera nya problem." (Citaten s 267)

Betydelsen av denna princip visades negativt i de gamla kommunistpartierna. I dessa bedrevs studier inte endast av några få aktiva kadrer och sporadiskt utan också för det mesta abstrakt, dvs utan samband med klasskampens praktiska behov. Den marxist-leninistiska teorin avskildes därför från praktiken och praktiken utvecklades utan teorins vägledning. Den blev därför alltmer socialdemokratisk och så småningom reviderades också teorin i

samma riktning. Vad skulle dessa partier med marxismen, då den bara blev ett hinder för dem? De kastade den överbord och med den arbetarklassens och folkets intressen. Kommunistiska förbundet har dragit lärdom av detta.

DET KOMMUNISTISKA PARTIET TJÄNAR FOLKET

Det är folket och dess kamp som gör historien. Kommunisternas teori och praktik står därför i folkets tjänst. Ingen av de stora marxisterna före Mao har så tydligt som han framhävt detta:

"Alla våra kadrer, vilken rang de än må ha, är folkets tjänare, och vad vi än gör, gör vi för att tjäna folket... Vår utgångspunkt är att helhjärtat tjäna folket och aldrig för ett ögonblick skilja oss från massorna, att i samtliga fall utgå från folkets intressen och inte från våra egna intressen eller från en liten grups intressen, och att identifiera vårt ansvar gentemot folket med vårt ansvar gentemot partiets ledande organ." (Citaten sid 150,152)

Eftersom folkets fiender - monopolkapitalisterna med hjälptrupper - inte tillhör folket, är frågan om att tjäna folket en fråga om klasständpunkten. Partiets medlemmar må noga känna till mervärdeläran, dialektiken, historiematerialismen, klasstrukturen osv. Men de kommer ändå inte att kunna uträtta det som gagnar folket, om de inte utgår från de arbetande klassernas ståndpunkt. Marxister studerar t ex inte för boklärdomens skull utan endast för att kunna leda arbetarklassens kamp för det klasslösa kommunistiska samhället.

Det är därför som KFML i sin grundcirkel börjar med frågan om klasständpunkten. Genom att vi intar folkets ståndpunkt först är vi varför och hur vi ska studera, framför allt hur teorin ska förbindas med praktiken. Det är därför som allsköns borgerliga "Marx-kännare" är oförmögna att använda marxismen. Intellektuellt har de ofta begripit vissa sidor av marxismen. Men de kan aldrig dra de rätta praktiska slutsatserna, eftersom dessa motsäger kapitalets intressen. Orsaken är helt enkelt, att deras klasständpunkt är kapitalisternas.

PARTIET TILLÄMPAR MASSLINJEN

"Massorna är de verkliga hjältarna" och "har en skaparkraft som inte känner några gränser". Partiet måste därför bli ett massparti, ett parti som företräder folkets intressen:

"Tjugofyra års erfarenhet säger oss att den rätta uppgiften, politiken och arbetsstilen undantagslöst överensstämmer med massornas krav vid en bestämd tid och på en bestämd ort och ständigt stärker banden mellan oss och massorna, och att fel uppgift, politik och arbetsstil undantagslöst står i strid med massornas krav vid en bestämd tid och på en bestämd ort och ständigt fjärrar oss från massorna." (Citaten sid 113)

När marxismen omfattas av folkets massor blir den en mäktig social kraft, en "andlig atombomb". Det kinesiska folket förde krig mot

bl a de i vapentechnik och militärt manskap mycket starkare japanska imperialisterna och de inhemska reaktionärerna, understödda av framför allt USA-imperialismen. Likväl besegrade det kinesiska folket båda dessa välrustade fiender. Varför ? Därför att partiet bl a förmodade frigöra massornas initiativ. Det åstadkoms genom en helt ny, av Mao Tsetung utarbetad metod, den s k masslinjen :

"I allt vårt partis praktiska arbete måste formeln för all riktig ledning nödvändigtvis vara från massorna till massorna". Detta innebär : ta massornas ideér (spridda och osystematiska ideér) och koncentrera dem (förvandla dem genom studier till koncentrerade och systematiska ideér), gå sedan till massorna och propagera och förklara dessa ideér intill dess att massorna omfattar dem som sina egna , håller fast vid dem, och omsätter dem i handling och prövar dessa ideér s riktighet i dessa handlingar. Koncentrera sedan på nytt ideér från massorna och gå på nytt ut till massorna så att de håller fast vid dem och genomför dem. Och så vidare om och om igen i en oändlig spiral, varvid ideérna blir riktigare, mera levande och rikare varje gång: Detta är den marxistiska kunskapsteorin". (Citaten sid 116-117)

I SKP tillämpades inte masslinjen. Ledningen för detta parti genomförde inga mera omfattande studier av det svenska folkets ideér, behov och önskemål för att fastlägga en riktig politik. I stället utgick den från sina egna ideér och önskemål, som med tiden överensstämde allt mindre med folkets. Partiet kom därför allt mer i motsättning till det svenska folket som mer och mer vände sig från det. Det blev till sist en betydelselös revisionistisk sekt.

Ett annat exempel på undertryckande av masslinjens metod redovisade den likvidatoriska rörelse som 1968 gick in för att "krossa" KFML, Clarté och DFFG. Den hävdade att eftersom huvudmotsättningen för hela världens del står mellan USA-imperialismen och folken, var USA-imperialismen huvudfiende också i Sverige. KFML visade, att huvudmotsättningen för Sveriges del går mellan de svenska monopolkapitalisterna och det svenska folket. Slagen måste alltså i första hand riktas mot det svenska monopolkapitalet. En politisk linje som blåser upp den i Sverige sekundära motsättningen mellan det svenska folket och USA-imperialismen till en huvudmotsättning, skonar de svenska imperialisterna och bidrar genom att anvisa fel huvudfiende till att stärka hela det imperialistiska lägret. Detta var KFML:s kritik av den likvidatoriska rörelsen och den genomfördes i enlighet med masslinjens metod.

PARTIET TILLÄMPAR KRITIKENS OCH SJÄLVKRITIKENS METOD FÖR ATT LÖSA MOTSÄTTNINGAR INOM FOLKET

Så länge klasskamp förekommer i samhället återspeglas denna även inom det kommunistiska partiet. Detta gör sig ibland skyldigt till fel och missgrepp. Av dessa båda skäl uppstår motsättningar också inom det kommunistiska partiet. Mao Tsetung har visat att detta inte alls hejdar partiets utveckling, utan faktiskt påskyndar den : "Om inga motsättningar och ingen ideologisk kamp för att lösa dessa förekom inom partiet, skulle partiets liv ta slut." (Citaten s 229.)

Metoden för att lösa motsättningar inom partiet och folket är kritik och självkritik. Det är det vapen som befriar partiet från en felaktig organisation och politik och ger samling och enhet kring partiets linje. Kritik och självkritik är naturligtvis inte - som reformister och revisionister påstår - en fråga om "bikt" eller "syndaförlåtelse". Ytterst är kritikens och självkritikens mål att hålla partiet på rätt köl för att det ska gå i land med uppgiften att leda folket till kommunismen. Ty hur skulle det vara möjligt att tjäna folket och skydda partiet från borgerliga inflytelser, om kommunister inte gick till kamp mot de felaktiga ideerna? Hur skulle partiet kunna enas kring en riktig linje om det inte förekom kamp för att befästa den? Partiet skulle falla sönder i en rad fraktioner och inte kunna leda folket.

Tag som exempel på detta SKP. Hur behandlade revisionisterna motsättningen till marxisterna? Partiets press ger svaret. Där propagerades revisionism. Tidningarna Ny Dag och Norrskensflamman presenterade många inlägg som angrep själva marxismens grunder - mervärdeläran ansågs vara "föråldrad", den socialistiska revolutionen i Sverige "orealistisk", proletariats diktatur en paroll för "diktaturanhängare" osv. Marxisterna fick inte komma till tals och försvara marxismen. Revisionisterna förökte kväva kritiken. Detta splittrade partiet och såväl VPK som VUF lamsläs i dag av en rad varandra bekämpande fraktioner.

Mao Tsetung har utarbetat den riktiga metoden för att föra kritiken: "År 1942 utarbetade vi formeln 'enhet - kritik - enhet' för att beskriva denna demokratiska metod att lösa motsättningar inom folket. Innebörden av den är, att vi utgår från en önskan om enhet och löser motsättningarna genom kritik eller kamp, så att vi uppnår en ny enhet på en ny grundval. Vår erfarenhet visar, att detta är en riktig metod att lösa motsättningar inom folket." (Citaten s 221)

Kritikens grundförutsättning är alltså, att det råder en önskan om enhet. Den önskan finns inom folket. Men den finns inte mellan folket och dess fiender, mellan t ex marxist-leninister och ledande socialdemokrater. Det spelar ingen roll hur mycket folket kritiserar den socialdemokratiska ledningen. Den kommer inte att rätta sig efter kritiken. Det beror på att själva grunden för folkets kritik är en önskan att störta kapitalismen, medan ledande socialdemokrater vill bevara den. Därför leder inte den kritiken till enhet.

Om de felaktiga ideerna länge har förhärskat och fått slå rot på djupet, måste kritiken föras i massomfattning. Metoder i sådana fall är omfattande korrigeringskampanjer. Mao Tsetung har vid flera tillfällen själv ställt sig i spetsen för sådana kampanjer. Tack vare att massorna mobiliserats och gett fritt utlopp åt sin kritik har det varit möjligt att upptäcka och rätta till fel och brister, höja folkets vaksamhet och medvetenhet samt förhindra stagnation och förruttnelse. Därför kan Mao Tsetung säga:

"Samvetsgrant tillämpad självkritik är ännu en hallstämpel som skiljer oss från alla andra politiska partier." (Citaten s228)

De fem borgerliga riksdagspartierna gör ständiga misstag, men de erkänner dem aldrig och vägrar göra självkritik för dem. VPK

t ex som i år i fraser "tar avstånd" från momshöjningen, förtiger sin egen insats vid tidigare omshöjningar, då partiet med olika motiveringar vid tre tillfällen (1965, 1966, 1967) röstade f ö r sådana.

SAMMANFATTNING

I broschyren "Ett förslag rörande den internationella kommunistiska rörelsens allmänna linje" har de kinesiska kommunisterna i punkt 24 sammanfattat Mao Tsetungs lära om partiet. Det heter :

"En synnerligen viktig lärdom av den internationella kommunistiska rörelsens erfarenheter är, att revolutionens seger och utveckling är beroende av ett revolutionärt proletärt partis förekomst.

Det måste finnas ett revolutionärt parti.

Det måste finnas ett revolutionärt parti, som är uppbyggt i överensstämmelse med marxismen-leninismens revolutionära teori och revolutionära modell.

Det måste finnas ett revolutionärt parti, som är i stånd att förena marxismen-leninismens allmängiltiga sanning med revolutionens konkreta praktik inom det egna landet.

Det måste finnas ett revolutionärt parti, som är i stånd att nära förbinda ledningen med folkets breda massor.

Det måste finnas ett revolutionärt parti, som håller fast vid sanningen, rättar sina fel och vet hur kritik och självkritik skall föras.

Endast ett sådant revolutionärt parti kan leda proletariatet och folkets breda massor så att de slår imperialismen och dess lakejer. vinner en grundlig seger i den nationella demokratiska revolutionen och vinner den socialistiska revolutionen."

Frågor : Diskutera den marxist-leninistiska teorins betydelse. Försök finna fler exempel ur vår egen praktik på detta.

Varför har KFML satt studierna i centrum ?

Hurdana är betingelserna för vår kamp i Sverige i dag, vad är vårt lands "särskilda praktik" ?

Varför är linjen "Tjäna folket" något som skiljer marxist-leninister från andra ? Jämför med t ex SAP, VPK, likvidatorerna 1968 och Baudeklickern 1970.

På vad sätt tillämpar KFML masslinjen ? Vad har vi lärt och vad brister vi i ?

Ge exempel på hur vi tillämpat kritikens och självkritikens metod och på så sätt uppnått "en ny enhet på en ny grundval". (t ex i propagandalaget, en studiecirkel el dyl eller i förbundet som helhet.)

Om taktiken i de kapitalistiska länderna

KKP:s 25-punktsförslag, punkt 10.

(ur "Ett förslag rörande den internationella kommunistiska rörelsens allmänna linje")

Frågan om folkens revolutionära kamp i de imperialistiska och de kapitalistiska länderna.

I de imperialistiska och kapitalistiska länderna är den proletära revolutionen och den proletära diktaturen oundgängliga för en fullständig lösning av motsättningarna i det kapitalistiska samhället.

I sin strävan att utföra denna uppgift måste det proletära partiet under nuvarande förhållanden aktivt leda arbetarklassen och det arbetande folket till kamp mot monopolkapitalet, för försvar av de demokratiska rättigheterna, för att bekämpa det fascistiska hotet, för att förbättra levnadsförhållandena, för att bekämpa imperialistisk upprustning och krigsförberedelser, till försvar för världsfreden och aktivt understödja de undertryckta nationernas kamp.

I de kapitalistiska länder som den amerikanska imperialismen kontrollerar eller försöker kontrollera, bör arbetarklassen och folket rikta sina angrepp främst mot den amerikanska imperialismen men också mot sina egna monopolkapitalister och andra reaktionära krafter, som förråder de nationella intressena.

På senare år har omfattande masstrider i de kapitalistiska länderna visat att arbetarklassen och det arbetande folket upplever ett nytt uppvaknande. Deras strider, som ger slag åt monopolkapitalet och reaktionen, har öppnat ljusa perspektiv för revolutionens sak i deras egna länder och är också ett kraftigt stöd åt de asiatiska, afrikanska och latinamerikanska folkens revolutionära kamp samt åt länderna i det socialistiska lägret.

De proletära partierna i de imperialistiska eller kapitalistiska länderna måste, då de leder de revolutionära striderna, upprätthålla sin ideologiska, politiska och organisatoriska självständighet. Samtidigt måste de ena alla krafter som det går att ena och

bygga upp en bred enhetsfront mot monopolkapitalet och mot den imperialistiska aggressions- och krigspolitiken.

Kommunisterna i de kapitalistiska länderna bör, då de aktivt leder striderna för dagskraven, förbinda den med kampen för de långsiktiga och allmänna intressena, fostra massorna i en marxist-leninistisk revolutionär anda, ständigt höja deras politiska medvetenhet och axla den historiska uppgiften att genomföra den proletära revolutionen. Om de uraktlåter detta, om de betraktar kampen för dagskraven såsom allt, bestämmer sitt uppträdande från fall till fall, anpassar sig till dagshändelserna och offrar proletariatets grundläggande intressen, är detta socialdemokrati och ingenting annat.

Socialdemokratin är en borgerlig ideologisk strömning. Lenin framhöll för länge sedan, att de socialdemokratiska partierna är bourgeoisins politiska avsondringar, dess agenter inom arbetarrörelsen och dess viktigaste sociala stöd. Kommunisterna måste ständigt dra en skiljelinje mellan sig och de socialdemokratiska partierna i den grundläggande frågan om den proletära revolutionen och den proletära diktaturen och likvidera socialdemokratins ideologiska inflytande inom den internationella arbetarrörelsen och bland det arbetande folket. Det består inte ens skuggan av ett tvivel om att kommunisterna måste vinna de massor som befinner sig under de socialdemokratiska partiernas inflytande och måste vinna de vänster- och mellanelement i de socialdemokratiska partierna som är villiga att bekämpa det inhemska monopolkapitalet och utländsk imperialistisk dominans samt måste enas med dem i omfattande gemensamma aktioner i arbetarrörelsens dagskamp och i kampen till världsfredens försvar.

För att kunna leda proletariatet och det arbetande folket i revolution, måste de marxist-leninistiska partierna behärska alla kampformer och vara i stånd att övergå från en form till en annan lika snabbt som kampbetingelserna förändras. Proletariatets avantgarde förblir under alla förhållanden övervinnerligt endast om det behärskar alla kampformer - fredliga och väpnade öppna och hemliga, legala och illegala, parlamentarisk kamp och masskamp osv. Det är fel att vägra använda parlamentariska och andra legala kampformer, när de kan och bör användas. Om emellertid ett marxist-leninistiskt parti hemfaller åt legalism eller parlamentarisk kretinism och inskränker sig till att föra kamp inom de av bourgeoisin medgivna gränserna, kommer detta oundvikligen att leda till att det avsvär sig den proletära revolutionen och proletariatets diktatur.

Frågor Vilken är huvudfienden i Sverige i dag ?

Vad menas med att "ena alla krafter som det går att ena" och samtidigt "upprätthålla sin ideologiska, politiska och organisatoriska självständighet." ? Försök finna konkreta

exempel från vår egen praktik.

Försök finna några exempel på hur man på ett riktigt sätt förenar kampen för dagskraven med kampen för de mera långsiktiga intressena ?

Vilka illegala kampformer tillämpar vi i vårt politiska arbete ? Hur är det med t ex VPK ?

Mao Tsetung om kampen i de kapitalistiska länderna.

(ur Mao Tsetung, "Problem rörande krig och strategi", 1938. Ur Valda verk, band II, sid 213)

Den centrala uppgiften och högsta formen för revolutionen är maktövertagande med väpnat våld, tvistefrågans lösning medelst krig. Denna marxist-leninistiska revolutionsprincip gäller universellt, för Kina och för alla andra länder.

Men medan principen förblir densamma, kommer det proletära partiets tillämpning av den till uttryck på olika sätt i enlighet med de skiftande betingelserna. I de kapitalistiska länderna råder, såvitt de inte är fascistiska eller befinner sig i krig, borgerlig demokrati (inte feodalism). I sitt förhållande till yttervärlden är de inte undertryckta av, utan undertrycker själva andra nationer. Till följd av dessa särdrag är uppgiften för proletariatets parti i de kapitalistiska länderna att under en lång period av legal kamp skola arbetarna och bygga sig starka och därmed förbereda det slutliga störtandet av kapitalismen. I dessa länder är det en fråga om långvarig legal kamp, om att utnyttja parlamentet som plattform, om ekonomiska och politiska strejker, om att organisera fackföreningar och skola arbetarna. Där är organisationsformen legal och kampens form oblodig (icke militär). Vad frågan om krig beträffar, bekämpar de kommunistiska partierna i de kapitalistiska länderna de imperialistiska krig som förs av deras egna länder. Därest sådana krig utbryter, går dessa partiers politik ut på att framkalla nederlag för de reaktionära regeringarna i deras egna länder. Det enda krig de önskar utkämpa är det inbördeskrig för vilket de förbereder sig. Men detta uppror och krig bör inte sättas igång förrän bourgeoisin blir verkligt hjälplös, förrän majoriteten av proletariatet är besluten att resa sig med vapen i hand och kämpa och förrän

landsbygdens massor villigt hjälper proletariatet. Och när tiden kommer att sätta i gång ett sådant uppror och krig, blir första steget att inta städerna och därefter rycka fram på landsbygden, inte tvärtom. Allt detta har gjorts av kommunistiska partier i kapitalistiska länder, och Oktoberrevolutionen i Ryssland har bevisat att det är riktigt.

Kina är emellertid annorlunda. Det för Kina kännetecknande är att det inte är självständigt och demokratiskt, utan halvkolonialt och halvfeodalt, att det inte har någon demokrati i landet, utan befinner sig under feodalt förtryck, samt att det i sitt förhållande till omvärlden saknar nationell självständighet och är undertryckt av imperialismen. Härav följer att vi inte har något parlament som vi kan benytta oss av och ingen laglig rätt att organisera arbetarna till att strejka. I grunden är det kommunistiska partiets uppgift här inte att genomgå en lång period av legal kamp, innan det kan sätta i gång uppror och krig, och inte att först ta städerna och sedan ockupera landsbygden, utan raka motsatsen.

Fråga : Vad betyder detta för vår kamp?

Stalin om TKP:s bolschevisering.

(ur Herzogs intervju med Stalin om "Utsikterna för det tyska kommunistiska partiet och frågan om bolschevisering", 1925. Ur J Stalin, Works, vol 7, Moskva 1954)

Fråga Du sade att TKP måste ha majoriteten av arbetarna bakom sig. Alltför litet uppmärksamhet har hittills ägnats åt detta mål. Vad anser Du bör göras för att förvandla TKP till ett sådant verksamt parti med en progressivt ökande rekryteringsmakt ?

Svar. En del kamrater menar att ett stärkande av partiet och bolscheviseringen betyder att man stöter ut alla olikänkande. Det är naturligtvis felaktigt. Socialdemokratin kan avslöjas och reduceras till en betydelselös minoritet inom arbetarklassen endast under loppet av den dagliga kampen för arbetarklassens konkreta behov. Socialdemokraterna måste ställas vid skampålen inte på

basis av världsrymdens frågor utan på basis av arbetarklassens dagliga kamp för att förbättra sina materiella och politiska villkor : frågor beträffande löner, tider, bostadsförhållanden, försäkringar, skatter, arbetslöshet, höga levnadskostnader och så vidare måste häri spela en synnerligen viktig om inte avgörande roll. Att dag efter dag slå socialdemokraterna på grundval av dessa frågor och avslöja deras förräderi - det är uppgiften. Men uppgiften skulle inte helt kunna genomföras, om inte dessa dagliga praktiska frågor förenades med de grundläggande frågorna i Tysklands internationella och interna situation, och om partiet i allt sitt arbete underlät att handha alla dessa dagliga frågor med revolutionen och proletariats övertagande av makten som utgångspunkt.

Men en sådan politik kan endast föras av ett parti som leds av en ledarkader som är tillräckligt erfaren för att utnyttja socialdemokratins minsta lilla missgrepp till att stärka partiet, och som har tillräcklig teoretisk träning för att inte förlora ur sikte utsikterna för en revolutionär utveckling på grund av partiella framgångar.

Det är huvudsakligen detta som förklarar varför frågan om den ledande kadern i de kommunistiska partierna i allmänhet, inklusive Tysklands Kommunistiska Parti, är en av de mest vitala frågorna i bolscheviseringen. För att uppnå bolschevisering är det nödvändigt att få till stånd åtminstone vissa grundläggande villkor, utan vilka en bolschevisering av kommunistpartierna inte kan bli möjlig.

1. Partiet får inte betrakta sig som ett bihang till det parlamentariska väljarmaskineriet som Socialdemokratiska Partiet faktiskt gör, och inte heller som ett omotiverat supplement till fackföreningarna, som vissa anarko-syndikalistiska element ibland påstår att det skulle vara, utan som den högsta formen för proletariats klassorganisation, vars funktion är att leda alla andra former av proletära organisationer, från fackföreningarna till partiets grupp i parlamentet.

2. Partiet, och i synnerhet dess ledande element, måste fullständigt behärska marxismens revolutionära teori, som är oskiljaktigt förknippad med revolutionär praktik.

abs! 3. Partiet måste sätta upp paroller och direktiv inte på grundval av ständigt återkommande formler och historiska analogier, utan som resultatet av en noggrann analys av de konkreta inre och internationella förhållandena i den revolutionära rörelsen, och det måste ofelbart ta med i beräkningen erfarenheten av revolutioner i alla länder.

4. Partiet måste pröva riktigheten i dessa paroller och direktiv i den smältdegel som massornas revolutionära kamp utgör.

5. Partiets hela arbete, i synnerhet om de socialdemokratiska traditionerna i det fortfarande inte utrotats, måste reorgani-

seras på nya, revolutionära linjer så att varje steg, varje aktion, som partiet tar, på ett naturligt sätt måste tjäna till att göra massorna revolutionära, att träna och fostra arbetarklassens breda massor i en revolutionär anda.

6. Partiet måste i sitt arbete kunna förena striktaste fasthållande vid principer (inte att förväxla med sekterism) med största antal band och kontakter med massorna (inte att förväxla med svanspolitik): utan detta kommer partiet inte endast att vara ur stånd att lära massorna utan även att lära av dem, det kommer att vara ur stånd inte endast att leda massorna och höja dem till sin egen nivå utan också att bry sig om deras röst och förutse deras omedelbara behov.

7. Partiet måste i sitt arbete kunna förena en kompromisslös revolutionär anda (inte att förväxla med revolutionär äventyryrlystnad) med ett maximum av flexibilitet och förmåga att manövrera (inte att förväxla med opportunism) : utan detta kommer partiet inte att kunna behärska alla former av kampen och organisationen, ej heller kunna förena proletarietets dagliga intressen med de grundläggande intressena i den proletära revolutionen, och att i sitt arbete förena den legala kampen med den illegala.

8. Partiet får inte dölja sina misstag, det får inte frukta kritik, det måste förbättra och fostra sin kader genom att lära sig av sina egna misstag.

9. Partiet måste för sin huvudsakliga ledande grupp kunna rekrytera de bästa elementen av de främsta kämparna som är tillräckligt hängivna saken för att vara äkta talesmän för det revolutionära proletarietets strävanden, och som är tillräckligt erfarna för att bli den proletära revolutionens verkliga ledare och i stånd att tillämpa leninismens taktik och strategi.

10. Partiet måste systematiskt förbättra sina organisationers sociala sammansättning och befria sig från korrumpierade opportunistiska element i syfte att uppnå högsta möjliga solidaritet.

11. Partiet måste uppnå järnhård proletär disciplin grundad på ideologisk solidaritet, klarhet angående rörelsens mål, enhet i praktisk handling och förståelse för partiets uppgifter hos massorna av partiets medlemmar.

12. Partiet måste systematiskt förvissa sig om att dess beslut och direktiv utförts : utan detta riskerar dessa beslut och direktiv att bli tomma löften som endast kan beröva partiet de breda proletära massornas förtroende.

I brist på dessa och liknande villkor är bolschevisering endast ett tomt ljud.

Frågor : Gäller det som sägs om besegradet av socialdemokratiet också för vår kamp ?

Gäller dessa tolv punkter också för oss ?

Vad innebär de i så fall för vår konkreta praktik ? Jämför t ex med Baudeklicker och liknande grupper.

Vad innebär det konkret att vara principfast, men ej sekterist, att förena sig med massorna, men ej försvanspolitik ?

KFML:s kamp måste på allvar förenas med massornas

För drygt ett år sedan utbröt gruvarbetarstrejken i malmfälten. Detta innebar en milstolpe i klasskampen i Sverige efter andra världskriget. För första gången reste sig en stor grupp arbetare mot monopolkapitalet och den reformistiska byråkratin, valde egen ledning och ställde krav på bättre löner och arbetsförhållanden. Gruvarbetarstrejken initierade en rad strejker över hela landet. Den nya etapp i klasskampen som gruvstrejken inledde karaktäriseras av att arbetarklassen på allvar börjat utveckla en spontan ekonomisk kamp.

Senare under 1970 drogs också allt fler grupper in i klasskampsstrider som t ex stuveriarbetarna i Ådalen, Yngeredsforsarbetarna, taktäckarna och golvläggarna. Det faktum att ett markant politiskt uppvaknande håller på att äga rum, som också kommer att gripa tag även i andra befolkningsgrupper än arbetarklassen, visas av att banktjänstemännen och t o m polismännen hotat gå ut i strejk.

Valen vid universitetet och skolvalen visade, att det revolutionära uppsvinget bland ungdomen utvecklats kraftigt på djupet och bredden, vilket också varit fallet med det anti-imperialistiska arbetet.

Men samtidigt som vi slår fast att uppsvinget gått mycket fort, samt att alla tecken tyder på att denna snabba utveckling kommer att fortsätta, är det viktigt att vi noterar dess begränsningar. Det är hittills framför allt frågan om ett spontan uppsving som fortfarande är relativt begränsat i omfång. Så var det t ex endast ca 20 000 arbetare som under våren 1970 gick ut i strejker.

Valresultatet visade att reformismen fortfarande har ett mycket starkt grepp över arbetarklassen och att revisionismen ingalunda är utspelad.

När vi bedömer klasskampens vidare utveckling måste vi räkna med att de reaktionära krafterna inte stillatigande kommer att åse hur KFML marscherar fram och hur en bred progressiv rörelse utvecklas. Reaktionen söker nu samla sig till motoffensiv. Detta visar förslagen att höja strejkböterna samt LO-ledningens försök att helt tysta t o m den beskedliga kritiken mot LO-byråkratin i Aftonbladet.

KFML:S UTVECKLING

KFML har under det gångna året utvecklats explosivt. Arbetet i gruvstrejken, Röd Front och framför allt i valet har lett till mycket stor expansion, speciellt då det gäller utvecklingen av antalet aktiva sympatisörer och det yttre arbetets tillväxt.

Men gentemot denna starka revolutionära strömning uppkom också en reaktionär motström. Liksom uppsvinget för den studerande ungdomens kamp i Sverige 1968 utlöste den förra likvidatorstriden, har arbetarklassens politiska uppvaknande samt KFML:s framgångar initierat en ny kamp mot opportunisten. Den opportunistiska riktningen maskerade sig återigen i "vänster"-fraser. Den "vänster"-opportunistiska gruppen, som leds av Frank Baude, började som småborgerlig opposition inom KFML, men har snabbt utvecklats till en kontrarevolutionär gruppering med fascistiska drag.

De nya likvidatorerna har satt in sina attacker på KFML:s deltagande i kampen för arbetarklassens dagskrav, enhetsfrontspolitiken, masslinjen som metod för massornas ledning, den proletära klasständpunkten - d v s på de områden där KFML i dag är tvunget att utveckla sitt arbete för att kunna förena sig med och leda den massrörelse som håller på att utvecklas i Sverige. Den beskrivning av de gamla likvidatorernas inriktning som KFML gjorde i broschyren "Studenterna och den socialistiska revolutionen" är i högsta grad tillämplig på Baudegruppen:

"De nämnda idériktningarna är lagbundna återspeglningar av kapitalismens behov att avleda alla revolutionärers uppmärksamhet från det som i varje läge är farligast för kapitalet." (Studenterna och den socialistiska revolutionen, sid 45)

Den stora majoriteten av förbundets medlemmar och sympatisörer har slagit tillbaka Baudegruppens attacker, vilket är en stor seger för marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tänkande.

KFML har genom kampen mot denna likvidatorgrupp röjt ytterligare ett svårt hinder för partibildandet ur vägen.

PERSPEKTIVET FÖR KFML:S KOMMANDE ARBETE

Två viktiga drag i utvecklingen i Sverige under 1970'har varit dels KFML:s starka frammarsch och dels utvecklingen av den svenska arbetarklassens spontana ekonomiska kamp.

Dessa rörelser har inte varit isolerade från varandra, utan växt fram i ömsesidig samverkan. KFML:s propaganda har inte varit avgörande för strejkernas utbrott. Men ändå innehöll LO-pampen Tengroths påstående att KFML låg bakom strejkerna ett korn av sanning. Det gjorde de i den betydelsen att KFML:s propaganda hjälpt till att avslöja monopolkapitalet och den reformistiska byråkratin i arbetarnas ögon. Likaså har dessa klasskampsstrider befordrat KFML:s arbete.

Men däremot kan vi inte säga, att KFML har förenat sig med den spontana rörelse, som arbetarna utvecklat. Långt därifrån. På många av de platser där större klasskampsstrider ägt rum, har vi inte haft en enda medlem. Marxist-leninister har heller inte stått i ledningen för någon strejk, även om vi i några fall har haft ett visst inflytande. Därför är det perspektiv som klasskampens utveckling ställer : KFML som marxist-leninistisk organisation måste förena sig med den spirande massrörelse som nu utvecklas inom arbetarklassen och andra skikt av folket.

Denna förening betyder den vetenskapliga socialismens förenande med den spontana massrörelsen och sammanlutningen av arbetarklassens mest avancerade förkämpar i en revolutionär kommunistisk organisation.

Utgångspunkten för detta är att KFML måste göra ordentliga ansträngningar för att vinna insteg på arbetsplatserna, för att byggas ut i industristäderna, för att rekrytera arbetare (och tjänstemän) till förbundet. Utan ett genombrott här kan inte vår politik utvecklas, genomföras och testas. Utan ett genombrott här kan KFML inte leda massornas kamp. Revolution är en fråga om att leda massornas miljoner steg för steg framåt. Hela KFML:s politik måste därför skärskådas utifrån parollen att KFML:s kamp på allvar måste förenas med massornas.

På det yttre området måste förbundet driva en bra propaganda som anknyter till den revolutionära massrörelse som finns, så att den bit för bit kan utvecklas. Vårt studiearbete måste utvecklas så att det bättre passar arbetare. Den fackliga politiken måste utvecklas. Vi måste bättre än hittills bekämpa de strömningar som hindrar vårt inflytande bland arbetarna - revisionismen och reformismen - samt de "vänster"-opportunistiska idéer av olika slag som är det största hindret när det gäller att vinna ungdomar och studerande. Och vi måste rensa bort sektarism och jargong, skära ned antalet möten och korta av mötestiderna och överhuvud taget införa en stil i förbundet så att arbetare är välkomna.

Fråga : Diskutera hur KFML:s linje i olika konkreta frågor överensstämmer med Stalins och Maos allmänna riktlinjer, exemplifiera.

Följ med utvecklingen i GNISTAN, som ger dig viktiga nyheter, som den övriga pressen döljer. Prenumeration 15 kr för 12 nr per år, postgiro 486 37, Göteborg.

Utan en revolutionär teori - ingen revolutionär rörelse. Var och en som vill lära känna marxism-leninismens teori och praktik måste läsa MARXISTISKT FORUM! Prenumeration 10 kr för 4 nr per år, postgiro 67 26 56, Uppsala.

*

Värdefull marxistisk och progressiv litteratur finner du hos
BOKHANDELN OKTOBER Kungsg. 77 Stockholm
DANELIUS BOKHANDEL Husarg. 41A Göteborg
KARL MARX BOKHANDEL Rundelsgränd 3B Uppsala. Besök eller beställ bokkatalog från någon av dem!

*

Studera för att göra revolution! Anmäl dig till KFML:s GRUNDKURS I MARXISMEN-LENINISMEN-MAO TSETUNGS TÄNKANDE eller beställ kursen för att studera på egen hand. Åtta studiebreve samt handledning, pris 18:50, beställes från KFML, Box 320 32, 126 11 Stockholm.

*

KFML:s uppgifter i kampen mot monopolkapitalets och regeringens offensiv mot arbetarklassen och folket och mot USA-imperialisternas utvidgade angreppskrig mot Indokinas folk är idag både många och stora. Till skillnad från de etablerade partierna får KFML inga pengar från stat, kommun, kapitalistföretag eller LO-byråkrati. KFML kan bara lita till sina sympatisörer. Stöd därför KFML:s KAMPFOND - varje krona gör nytta där! Postgiro 69 23 17 - 1, Stocksund.